

РЕШЕНИЕ

№ 1359

гр. София, 24.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цв. М.

при участието на секретаря Т. Ц.
като разгледа докладваното от Цв. М. Гражданско дело № 20211110164634
по описа за 2021 година

Предявени са кумулативно обективно и субективно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 240, ал. 1 и 2 ЗЗД и чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД за признаване за установено съществуването при условията на солидарност на парични задължения в размер на сумите, както следва: 1 379,59 лв., представляваща главница по договор за издаване на кредитна карта за бизнес клиенти № 05 от 26.02.2013 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК - 29.01.2021 г. до окончателното плащане, 81,25 лв., представляваща лихва върху падежира на главница за периода от 18.09.2018 г. до 23.11.2018 г., 569,50 лв., представляваща лихва върху предсрочно изискуема главница за периода от 23.11.2018 г. до 28.01.2021 г., както и 72,00 лв., представляваща разноски за уведомяване, за които суми по ч. гр. дело № 5742/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК от 04.02.2021 г. и въз основа на нея изпълнителен лист от същата дата, поправени с разпореждане от 18.11.2021 г.

Ищецът „.....“ твърди, че между него като кредитодател, ответника „.....“, в качеството на кредитополучател, и В. П. П., в качеството на солидарен длъжник и оправомощен картодържател, е сключен договор за кредитна карта за бизнес клиенти № 05 от 26.02.2013 г., по силата на който е предоставен кредитен лимит в размер на 2 000 лв., като условията за издаване и ползване на картата са уредени в общите условия към него. Поддържа, че дължимите вноски е следвало да се заплащат от 1-во до 15-то число на всеки месец, като кредитополучателят „.....“ е преустановил изпълнението на задълженията си по договора, пропускайки да заплати в пълен размер три вноски за главница и лихви, считано от м. септември 2018 г. до м. ноември 2018 г., поради което на основание раздел II, чл. 15.1.1., вр. чл. 15.1 от същия, са се осъществили предпоставките за обявяването му за предсрочно изискуем. Посочва, че банката е упражнила това свое право на 23.11.2018 г., считано от когато длъжниците са били надлежно уведомени посредством уведомления, връчени чрез ЧСИ „.....“ на КЧСИ, поради което претендира сумите, както следва: 1 379,59 лв., представляваща главница по договор за издаване на кредитна карта за бизнес клиенти № 05 от 26.02.2013 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 417

ГПК - 29.01.2021 г. до окончателното плащане, 81,25 лв., представляваща лихва върху падежирала главница за периода от 18.09.2018 г. до 23.11.2018 г., 569,50 лв., представляваща лихва върху предсрочно изискуема главница за периода от 23.11.2018 г. до 28.01.2021 г., както и 72,00 лв., представляваща разноски за уведомяване, които вземания се претендират при условията на солидарност от, както и П. В. П., С. В. П. и В. (конституирани в хода на процеса с определение от 30.01.2022 г. и протоколно определение от 15.06.2023 г.) до размера на наследствената квота на всеки един от тях, в качеството им на наследници на починалия в хода на процеса първоначален ответник В. П. П.. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът, чрез адв. Н. Н., е подал отговор на исковата молба, с който оспорва исковете при твърдението, че от страна на банката не е доказано усвояването на сумите по кредита чрез надлежно фактическо предаване на кредитната карта на търговеца, което да е удостоверено с подпис. Поради това счита, че кредиторът е допуснал неизпълнение на свое основно задължение по договора, поради което с оглед изминалия период от време за дружеството няма интерес от него и на основание чл. 87, ал. 2 ЗЗД отправя изявление за развалянето му. Навежда доводи за нищожност на договора, тъй като не отговаря на изискванията за валидност на чл. 26 ЗЗД. Счита, че липсва изискуемото съдържание, за да бъде той квалифициран като срочен договор, поради което настъпването на изискуемостта на вземанията по него се обуславя от отправянето на покана, каквато липсва. Заявява, че шрифтът на договора е дребен и неясен, поради което се позовава на допуснато нарушение на ЗПК. Позовава се и на правилата за потребителската закрила по чл. 143 и сл. ЗЗП. Прави възражение за изтекла погасителна давност. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявените искове. Претендира и разноски.

Ответниците П. В. П., С. В. П. и В. не са подали отговор на исковата молба.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Между страните не е спорно, а и от представения договор за кредитна карта за бизнес клиенти № 05 от 26.02.2013 г. се установява, че между ищеца „.....“ и първия ответник -, като кредитополучател, и В. П. П., като солидарен длъжник, е сключен договор за кредитна карта, с разрешен кредитен лимит от 2 000 лв., с минимална погасителна вноска в размер на 60 лв., срок на ползване на кредита до 28.02.2015 г. и краен срок за окончателно възстановяване и погасяване на дължимите по кредита суми (главница и лихви) - 2 години считано от датата на сключване на договора и при условията на чл. 12.2.

В последната клауза е уредена възможността за банката еднократно да продължи действието на договора за нов 2-годишен срок в случай, че клиентът не поиска изрично писмено прекратяването му и е бил изряден платец.

Условията за издаване и ползване на кредитната карта са уредени в Общите условия към договора, които също са представени в заверен препис по делото, като получаването на екземпляр от тях законният представител на кредитополучателя – В. П. е удостоверил с подписа, чието авторство не е оспорено в хода на процеса.

Представена е и справка по чл. 366 ГПК за сметката на кредитополучателя, установяваща дневните салда за периода от 26.02.2013 г. до 08.11.2021 г., както и лихвен лист по кредита за периода от 16.11.2018 г. до 08.11.2021 г.

Представени са още покана за доброволно изпълнение, съдържаща изявление на банката, че считано от 23.11.2018 г. счита кредита за предсрочно изискуем, 2 броя съпроводителни писма, адресирани до и В. П. П., както и разпореждания от 25.09.2020 г. на ЧСИ на КЧСИ, обективиращи констатацията за редовното им връчване.

По делото е изслушано и прието без оспорване от страните заключение на вещото лице по съдебносчетоводната експертиза, от която се установява, че по силата на процесния

договор за кредитна карта за бизнес клиенти № 05 от 26.02.2013 г. в периода от 11.03.2013 г. до 24.02.2017 г. са теглени суми от АТМ в брой в размер на 7 450 лв., извършени са покупки на ПОС термина в размер на 79,99 лв., като наред с това са начислени и допълнителни такси за извършените операции в размер на 333,18 лв., при което общият размер на усвоените и начислени задължения възлиза на 9 168,80 лв. Експертът изяснява, че за същия период са постъпвали плащания по издължаване на кредита в общ размер на 7 719,30 лв. с последно плащане от 15.08.2018 г. в размер на 182 лв., с което е погасена вноса за главница с падеж – 15.08.2018 г., при което първите три неплатени вноски са с падежи 15.09.2018 г., 15.10.2018 г. и 15.11.2018 г. Съобразявайки извършените плащания, вещото лице заявява, че останалите неплатени суми по процесния договор за кредитна карта за бизнес клиенти № 05 от 26.02.2013 г. са, както следва: 1 379,59 лв. – главница, 81,25 лв. – лихва за периода от 01.08.2018 г. до 23.11.2018 г. и 586,42 лв. – лихва върху изискуема главница за периода от 23.11.2018 г. до 28.01.2021 г. Обобщава, че доколкото транзакциите са отразявани своевременно и хронологично по сметката на кредитната карта, счетоводните записвания на „..... са били редовно водени.

При така приетата за установена фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

По искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 240, ал. 1 и 2 ЗЗД и чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД

Основателността на исковете се обуславя от установяване от ищеца наличието на следните предпоставки: облигационно правоотношение по силата на твърдения договор за издаване на кредитна карта за бизнес клиенти № 05 от 26.02.2013 г.; изпълнение на задължението на кредитодателя по него, изразяващо се в отпускане на уговорения кредитен лимит и фактическо предоставяне картата за ползване от картодържателя; валидно постигната договорка за заплащане на възнаградителна лихва; настъпване на изискуемостта на процесните суми и техния размер; направата на твърдения имуществен разход във връзка с неизпълнение на задълженията на ответниците по процесния договор за кредитна карта за бизнес клиенти № 05 от 26.02.2013 г. в посочения размер.

В случая, съдът приема за безспорно установено по делото наличието на валидно възникнало облигационно правоотношение между ищеца „..... от една страна, в качеството на кредитодател, и първия ответник „....., от друга страна, в качеството на кредитополучател, чийто правопораждащ юридически факт е процесният договор за издаване на кредитна карта за бизнес клиенти № 05 от 26.02.2013 г., доколкото същият е представен в заверен препис по делото, заедно с Общите условия за кредитни карти за бизнес клиенти, които са неразделна част от него, с които кредитополучателят и оправомощеният картодържател писмено са декларирали, че са запознати, приемат и са им връчени при подписване на договора. По силата на същия на кредитополучателя „.... се предоставя ползването на кредитен лимит в размер на 2 000 лв., като безспорно е, че В. П. П. се е задължил да отговаря за задълженията по договора като солидарен длъжник, наред с дружеството, което представлява. Това е така, доколкото последният се явява едновременно представител - управител на кредитополучателя, оправомощен държател и солидарен длъжник, т. е. същият е подписал договора в различно качество – както като представляващ кредитополучателя „....., така и в лично качество, задължавайки се солидарно с него. Договорът е сключен в изискуемата писмена форма, като фактическото предаване на картата съдът приема за установено с оглед данните по делото за теглене на суми от АТМ в брой и покупки на ПОС терминал, в какъвто смисъл са представените извлечения от електронната система на „....., които не са оспорени по делото, както и изводите на вещото лице по съдебносчетоводната експертиза, което оправомощеният картодържател В. П. не би сторил в случай, че кредитният лимит от 2 000 лв. не е бил усвоен, или пък ако фактически той не е разполагал със самата пластика на картата. Ето защо, съдът приема, че кредитодателят е изпълнил задължението си за

представяне на заемната сума на кредитополучателя, който факт се подкрепя и от извършените плащания по договора, поради което за същия е възникнало насрещното задължение да погасява усвоената част от кредитния лимит в сроковете и по начина, уговорен в договора и Общите условия към него. В тази връзка неоснователни са възраженията на първия ответник за нищожност на договора, доколкото същият не противоречи на разпоредите на ЗЗП, липсват неравноправни клаузи, нито пък същият е нищожен поради липса на съгласие и противоречие с добрите нрави. Това е така, тъй като разпоредбите на ЗПК изобщо не намират приложение в отношения между страните, доколкото кредитополучател по договора е юридическо лице, което не е потребител по смисъла на ЗЗП. Потребителски кредит е форма на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, с изключение на договорите за предоставяне на услуги или за доставяне на стоки от един и същи вид за продължителен период от време, при които потребителят заплаща стойността на услугите, съответно стоките, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне (чл. 9, ал. 1 ЗПК). Следователно, отправна точка при дефиниране на потребителския кредит е понятието за потребител, за което законът установява легална дефиниция в чл. 9, ал. 3 ЗПК. По смисъла на посочената разпоредба потребител е всяко физическо лице, което при сключването на договор за потребителски кредит действа извън рамките на своята професионална или търговска дейност (чл. 9, ал. 3 ЗПК). За разлика от потребителя кредиторът, който му предоставя или обещава да предостави потребителския кредит, действа в рамките на своята професионална или търговска дейност и затова законът предпочита и защитава интересите на контрагента му, въпреки че допуска кредитор да бъде и физическо лице съгласно чл. 9, ал. 4 ЗПК. От изложеното следва, че от обхвата на защитата са изключени всички юридически лица, както и физическите лица, които макар и да нямат качеството на търговец, сключвайки договора за потребителски кредит, действат в рамките на своята професионална дейност, какъвто е настоящият случай (чл. 9, ал. 3 ЗПК). Както вече се посочи по-горе, В. П. П. е действал като управител на – кредитополучателя и като оправомощен държател на кредитната карта. Следователно, неоснователни се явяват и възраженията, че съдържанието на договора и условията по него са предоставени по неясен и неразбираем начин, както и в шрифт, по-малък от 12, доколкото за процесния договор за кредитна карта са неприложими изискванията за съдържание на договора, предвидени в ЗПК и санкциите, свързани с нарушаването им.

На следващо място, видно от съдържанието му договорът за кредитна карта е със срок на действие от 2 години, считано от датата на сключването му, т. е. до 26.02.2015 г., като макар в исковата молба да не са изложени твърдения в тази насока, с оглед уговореното от страните, следва да се приеме, че срокът му е бил продължен автоматично за още 2 години при условията и по реда на чл. 12.2. Това е така с оглед данните по делото, че през първите 2 години кредитополучателят е бил изряден плавец, както и, че същият не твърди, а и не доказва да е отправил изрично писмено искане за прекратяване на договора, поради което съдът прави извод, че банката се е възползвала от предвидената в чл. 12.2 възможност за еднократно автоматично подновяване на срока му за още 2 години, т. е. до 26.02.2017 г. Нещо повече, в подкрепа на такъв извод са и констатациите на вещното лице по съдебносчетоводната експертиза за извършвани от страна на кредитополучателя тегления на суми от АТМ в брой до 24.02.2017 г., когато е била и последната такава транзакция в размер на 50,00 лв. В случая, липсва основание да се приеме, че срокът на договора е продължен и след 26.02.2017 г., считано от когато същият следва да се счита за прекратен, поради което съдът приема, че именно това е и крайната дата на действието му.

В същото време, от заключението на вещното лице по приетата по делото без оспорване от страните съдебносчетоводна експертиза се установи, че от страна на ответника периодично са усвоявани суми по предоставената му кредитна карта, като общият размер на тегленията и начислените задължения за такси се равнява на 9 168,80 лв. с последно

изтеглени суми на 24.02.2017 г., както и, че същият е бил погасяван с периодични платежи, извършени в периода от 01.04.2013 г. до 15.08.2018 г., като последното плащане е в размер на 182,00 лв., извършено на 15.08.2018 г. Действително, допуснатата забава в плащането на вноските с падежи 15.09.2018 г., 15.10.2018 г. и 15.11.2018 г. принципно би било основание да се приеме, че са се осъществили обективните предпоставки за настъпване на предсрочната изискуемост на кредита, на каквато се позовава ищецът в обстоятелствената част на исковата си молба, но в случай, че действието му не беше прекратено преди това – с изтичане на срока му още на 26.02.2017 г., до какъвто извод съдът по-горе достига. В случая, фактът, че към момента на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК – 29.01.2021 г. крайният срок на договора – 26.02.2017 г. вече е изтекъл, води до извод, че към момента на съдебното му предявяване вземането е било изискуемо, поради което ирелевантни са изложените от ищеца доводи във връзка с обявяването му за предсрочно изискуем, считано от 23.11.2018 г.

Следва да се отбележи, че съдържащото се в отговора на исковата молба на изявление за разваляне на договора за кредитна карта също не следва да бъде съобразено, тъй като негов адресат е съдът, а не съконтрахента по договора за кредитна карта, поради което то не е надлежно направено, още повече, че се касае за договор с продължително изпълнение, поради което евентуално такова разваляне би настъпило за напред, а не с обратно действие.

С оглед приетото от вещото лице по съдебносчетоводната експертиза след приспадане на извършените плащания общият размер на непогасеното задължение за главница по процесния договор за кредитна карта за бизнес клиенти № 05 от 26.02.2013 г. са равнява на 1 379,59 лв., колкото е и заявеният от ищеца размер, като при този извод на съда следва да бъде разгледано заявеното от ответника възражение изтекла погасителна давност.

Съобразно константната практика на ВКС по реда на чл. 290 ГПК (решение № 38 от 26.03.2019 г. по т. д. № 1157/2018 г. на ВКС, II т. о., решение № 261 от 12.07.2011 г. по гр. д. № 795/2010 г. на ВКС, IV г. о. и др.) уговореното между страните връщане на представената в заем сума на погасителни вноски не превръща договора за кредит в такъв за периодични платежи, а представлява уговорка за изпълнение на задължението на части, който извод съответства изцяло и на дадените с ТР № 3 от 18.05.2012 г. по т. д. № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС задължителни разяснения относно съдържанието на понятието „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД. С оглед мотивите на тълкувателния акт и разгледаните в него примери за периодични плащания (вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги) се налага изводът, че макар да са породени от един и същ факт, периодичните задължения са относително самостоятелни и че периодичността е характерна за престациите и на двете страни по договора (в посочените в тълкувателното решение примери повтарящото се задължение на едната страна е за доставка на стоки и услуги през съответния период, а на другата страна - за заплащането на конкретно получените през този период стоки и услуги). По отношение на договора за кредит това изискване не е налице, тъй като нито задължението на кредитора за предоставяне на уговорената сума, нито задължението на длъжника за връщането ѝ, е повтарящо се. Връщането на предоставената за ползване сума на погасителни вноски представлява по своята същност изпълнение на основното задължение на длъжника на части (чл. 66 ЗЗД). Поради това, приложима по отношение на това задължение е общата 5-годишна давност по чл. 110 ЗЗД. Когато вземането по договор за кредит е разсрочено на отделни погасителни вноски, изискуемостта на съответната част от главницата настъпва в различни моменти по силата на постигнатото от страните съгласие, което има силата на закон между тях. При договорите за кредитна карта не е налице погасителен план с разсрочване на главницата, а усвоената сума следва да бъде върната до края на срока на договора – 26.02.2017 г. Следователно това е датата на настъпване на изискуемостта на вземането за главница, от който момент започва да тече 5-

годишната погасителна давност. Същата е прекъсната с подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК – на 29.01.2021 г., до който момент 5-годишният срок не е изтекъл, поради което вземането на ищеца за главница по процесния договор за кредитна карта за бизнес клиенти № 05 от 26.02.2023 г. не е погасено по давност.

От страна на ответниците не се твърди, а и не се доказва плащане на същото, равняващо се на посочената по-горе сума от 1 379,59 лв., поради което предявеният иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД за същата е доказан по основание и размер. Ответникът дължи тази сума изцяло, тъй като в качеството си на кредитополучател се явява задължено лице по договора за кредитна карта. Това е така и по отношение на наследниците на съдлъжника В. П. П., починал в хода на процеса, и заместен от наследниците си по закон в т. ч. и М. Н. П., също починала в хода на процеса, всеки от които е солидарно задължен заедно с дружеството - кредитополучател съобразно размера на наследствения си дял, както следва: С. В. П. – общо 3/6 от размера на дълга (1/3 в качеството му на наследник на В. П. П. + 1/6 в качеството му на наследник на М. Н. П.), или за сумата от 689,80 лв., П. В. П. – общо 2/6 от размера на дълга (1/3 в качеството му на наследник на В. П. П.), или за сумата от 459,86 лв. и В. – общо 1/6 от размера на дълга в качеството му на наследник на М. Н. П.), или за сумата от 229,93 лв.

Всяка една от посочените суми следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК - 29.01.2021 г. до окончателното им заплащане.

По отношение на вземанията за възнаградителна лихва върху просрочена падежирала и предсрочно изискуема главница, претендирана съответно за периода от 18.09.2018 г. до 23.11.2018 г. и за периода от 23.11.2018 г. до 28.01.2021 г., чието основание произтича от клаузата на чл. 3.1 от договора за кредит, съдът намира следното: посочената клауза определя лихвен процент върху усвоената сума по т. 8.1.1., 8.1.2 и 8.1.3.1 в размер на 1,6 % месечно. При анализа на същата, както и на тези, към които препраща чл. 3.1., съдът намира, че не може да се направи извод, че така начислените договорни лихви представляват санкциониращи (заместващи обезщетението за неизпълнение), а имат характера на възнаградителни лихви за ползването на усвоената главница. В този смисъл никъде в разпоредбите на чл. 8.1.1., 8.1.2 и 8.1.3.1 от договора не е уговорено да се дължи претендираната лихва при изтичането на крайния срок на договора и последвалата изискуемост на цялата усвоена главница. Ето защо, клаузата за заплащане на лихва върху дължимата главница има действие и може да бъде начислявана до края на срока на договора. При положение, че цялата усвоена главница е станала изискуема, след края на срока на договора кредитодателят има право само на законната лихва върху непогасената главница. В този смисъл са и разясненията, дадени в т. 2 на ТР № 3 от 27.03.2019 г. по т. д. № 3/2017 г., ОСГТК на ВКС, според които размерът на вземането на кредитора при предсрочна изискуемост по договор за заем/кредит следва да се определи в размер само на непогасения остатък от предоставената по договора парична сума (главницата) и законната лихва от датата на настъпване на предсрочната изискуемост до датата на плащането. Въпреки, че в цитираното тълкувателно решение е разгледана хипотеза, при която кредиторът е упражнил правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем, в който случай последният се отказва от преимуществото на срока, същото важи с още по - голяма сила в хипотезата на настъпила изискуемост на цялата главница, поради изтичане на срока на договора, като последиците и в двете хипотези са едни и същи. Кредитодателят би имал право на санкционираща лихва след края на срока само ако такава беше уговорена в договора – самостоятелно или наред с обезщетение за забава, какъвто обаче настоящият случай не е.

Ето защо, предявените иски с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 240, ал. 2 ЗЗД за сумата от 81,25 лв., представляваща лихва върху падежирала главница за периода от 18.09.2018 г. до 23.11.2018 г., както и за сумата от 569,50 лв., представляваща лихва върху

предсрочно изискуема главница за периода от 23.11.2018 г. до 28.01.2021 г., са неоснователни и следва да се отхвърлят изцяло.

По отношение на вземането за разноски за уведомяване в размер на 72,00 лв., претендирани от ищеца под формата на претърпени имуществени вреди вследствие неизпълнение на задълженията по процесния договор за кредитна карта за бизнес клиенти № 05 от 26.02.2023 г., прави впечатление, че направата на твърдения разход следва от представените по заповедното дело фактура № 959/11.02.2020 г., опис към нея и платежно нареждане от 14.02.2020 г., установяващи заплащането в полза на адв. ... на сумата от общо 12 888 лв. с ДДС с посочено основание на превода „адвокатски хонорар за връчване на уведомления“, като част от нея е и сумата от 72,00 лв., касаеща действията по осъществяването принудително изпълнение пред ЧСИ на КЧСИ на сумите по изпълнителния лист от 04.02.2021 г., издаден по ч. гр. дело № 5742/2021 г. по описа на СРС, 79 състав. Касае се за направен от страна на банката разход във връзка с уведомяването на длъжника за обявяването на кредита за предсрочно изискуем, който се дължи на допуснатото неизпълнение на договорните задължения от кредитополучателя по процесния договор за кредитна карта за бизнес клиенти № 05 от 26.02.2023 г., който тя нямаше да направи в случай, че беше изправна страна по него.

Ето защо, предявеният иск с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД за сумата от 72,00 лв., представляваща сторени разноски за уведомяване, също е доказан по основание и размер. Ответникът дължи тази сума изцяло, а ответниците С. В. П., П. В. П. и В. съобразно размера на наследствения си дял или съответно сумата от 36,00 лв. (по отношение на С. В. П.), 24,00 лв. (по отношение на П. В. П.) и 12,00 лв. (по отношение на В.).

По отговорността за разноски:

В съответствие със задължителните разяснения, дадени с т. 12 на ТР № 4/18.06.2014 г. по тълк. дело № 4/2013 г., ОСГТК, ВКС, съдът следва да се произнесе по разпределението на отговорността за разноски в заповедното и исковото производство. При този изход на спора - частична основателност на предявените искове, право на разноски има всяка от страните, съразмерно с уважената, респ. отхвърлената част. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на заявителя - ищец следва да се присъдят сторените разноски в производството по ч. гр. дело № 5742/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, както и в исковото производство, съразмерно с уважената част от исковете, които съответно възлизат на 70,46 лв. – платена държавна такса и адвокатско възнаграждение, както и 575,00 лв. – платена държавна такса, депозит за ССЧЕ и адвокатско възнаграждение. При това положение всеки един от ответниците поотделно следва да бъде осъден да заплати на заявителя – ищеца сумата съответно от по 17,61 лв. – разноски в производството по ч. гр. дело № 5742/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от по 143,75 лв. – разноски в исковото производство. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответниците не следва да се присъждат разноски, съразмерно с отхвърлената част от исковете, с оглед липсата на изрично искане в този смисъл, а и на доказателства за извършването на такива.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявените от „....., ЕИК, със седалище и адрес на управление: срещу, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, С. В. П., ЕГН, с адрес:, П. В. П., ЕГН, с адрес: и В., ЕГН, с адрес:, ап. 107, кумулативно обективно и субективно съединени установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 240, ал. 1 ЗЗД и чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, че

ответниците, С. В. П., П. В. П. и В. дължат на ищеца „.... **при условията на солидарност** сумите, както следва: **1 379,59 лв.**, представляваща главница по договор за издаване на кредитна карта за бизнес клиенти № 05 от 26.02.2013 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл. 417 ГПК - 29.01.2021 г. до окончателното плащане, както и **72,00 лв.**, представляваща разноски за уведомяване, за които суми по ч. гр. дело № 5742/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, е издадена заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК от 04.02.2021 г. и въз основа на нея изпълнителен лист от същата дата, поправени с разпореждане от 18.11.2021 г., като отговорността на всеки един от ответниците С. В. П., П. В. П. и В. е ограничена, както следва: по отношение на С. В. П. (до 3/6 от размера на горните суми, или 689,80 лв. – главница и 36,00 лв. – разноски за уведомяване), по отношение на П. В. П. (до 2/6 от размера на горните суми, или 459,86 лв. – главница и 24,00 лв. – разноски за уведомяване) и по отношение на В. (до 1/6 от размера на горните суми, или 229,93 лв. – главница и 12,00 лв. – разноски за уведомяване), като **ОТХВЪРЛЯ** исковите с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 240, ал. 2 ЗЗД за сумите, както следва: **81,25 лв.**, представляваща лихва върху падежирала главница за периода от 18.09.2018 г. до 23.11.2018 г., както и **569,50 лв.**, представляваща лихва върху предсрочно изискуема главница за периода от 23.11.2018 г. до 28.01.2021 г.

ОСЪЖДА, ЕИК, със седалище и адрес на управление: ... да заплати на „....., ЕИК, със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **17,61 лв.**, представляваща разноски в производството по ч. гр. дело № 5742/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **143,75 лв.**, представляваща разноски в исковото производство.

ОСЪЖДА С. В. П., ЕГН *****, с адрес: ... да заплати на „....., ЕИК, със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **17,61 лв.**, представляваща разноски в производството по ч. гр. дело № 5742/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **143,75 лв.**, представляваща разноски в исковото производство.

ОСЪЖДА П. В. П., ЕГН *****, с адрес: да заплати на „....., ЕИК, със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **17,61 лв.**, представляваща разноски в производството по ч. гр. дело № 5742/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **143,75 лв.**, представляваща разноски в исковото производство.

ОСЪЖДА В., ЕГН *****, с адрес:, ап. 107 да заплати на „....., ЕИК, със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **17,61 лв.**, представляваща разноски в производството по ч. гр. дело № 5742/2021 г. по описа на СРС, 79 състав, както и сумата от **143,75 лв.**, представляваща разноски в исковото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____